Библейски уроци

Урок за 8 ноември

Давид пророкува за царството на Христос

Ключов стих: „Давид царуваше над целия Израил и съдеше и вършеше правосъдие сред целия си народ.“
1 Летописи 18:14

Избрани библейски текстове:
2 Царе 23:1-7; 1 Летописи 18:14

Праведното царуване на Давид над Израил, както е посочено в нашия ключов стих, се основаваше на факта, че той справедливо прилагаше Божиите закони сред народа. В това се предвещаваше идващото царуване на правдата на Исус Христос и Неговата невеста – църквата. Когато ангел Гавриил съобщи на Мария за предстоящото раждане на Исус, той ни разкри тази важна истина, като каза: „Ти ще … родиш син и ще го наречеш Исус. … И Господ Бог ще му даде престола на баща му Давид.“ Лука 1:31,32

Малко преди края на царуването на Давид и преди да заспи в смъртта, той говори пророчески за бъдещото царство на Христос, както е записано в 2 Царе 23:1-7. В стихове 1 и 2 Давид казва, че е „помазан от Бога на Яков“ и че „Духът на Господа“ е бил с него, направлявайки думите му като цар над Божия избран народ. Исус, в началото на Своето земно служение, направи

подобно изявление относно себе си, цитирайки пророк Исая: „Духът на Господа е върху мен, … Той ме е помазал.“ (Лука 4:18). И в случая с Давид, и в случая с Исус, това, че са имали Божието помазание и Неговия Дух, е било гаранция, че те са избрани от Небесния Отец за владетели над Неговия народ.

Давид продължава, като казва, че този, който е избран да властва над хората, трябва да бъде праведен и да властва с благоговение пред Бога (2 Царе 23:3). Този, който се ръководи по този начин, казва той, „ще бъде като утринната светлина, когато изгрява слънцето, дори в утро без облаци“ (2 Царе 23:4). Това отново са пророчески думи, които говорят за Христос. Той е „светлината на света“ (Йоан 9:5). Светлината символизира просветлението на Истината и така ще бъде и в царството на Христос. Той ще изгрее, символично казано, като слънцето, за да просвети човечеството към познанието за Бога и Неговите пътища. Това също ще бъде време без бурните облаци на бедите, които днес се срещат по цялата земя – както казва Давид: „утро без облаци“.

По собствено признание Давид знаеше, че неговото царуване „не беше такова пред Бога“ (2 Царе 23:5). Тоест, това не беше мирен период без облаци. Голяма част от царуването на Давид премина в борба срещу враговете на Израил. И все пак, в същия стих той се позоваваше на обещанието за Божия „вечен завет, уреден във всичко и сигурен: защото това е цялото ми спасение и цялото ми желание“. Тук Давид говореше за вечния Авраамов завет, в който Бог

обеща, че в подходящото време ще дойде потомък, чрез когото ще бъдат благословени всички родове на земята (Битие 12:3; 22:18). Въпреки че беше от рода на Юда – племето, чрез което беше обещан този потомък, – Давид пророчески говореше за един бъдещ ден, когато по-великият потомък на Авраам ще се появи на сцената.

Апостол Павел говори за потомството от обещанието на Авраамовия завет с тези думи: „Обещанията бяха дадени на Авраам и на неговото потомство. Той не казва: „и на потомствата“, като се отнася за мнозина, а по-скоро за един: „и на твоето потомство“, тоест Христос.“ (Галатяни 3:16). Именно чрез това заветно споразумение Давид и цялото човечество накрая ще кажат: „Това е цялото ми спасение и цялото ми желание.“